

Rasmussen regnes for ikke at tilhøre noget Parti, ikke at være noget, medens efter de Oplysninger, jeg har faaet derved fra, vedkommende regnes for at være moderat; jeg skulde nu for øvrigt tro, at den, jeg har mine Oplysninger fra, ved bedre Besked om Sammensætningen af Menighedsraadet i 1913 end Pastor Arboe Rasmussen, som kom dertil i 1916. Altsaa, efter det ærede Medlems egne Opgivelser var Sammensætningen af Menighedsraadet saaledes: en Konservativ og en Kvinde, „som vist ikke var noget“, og derefter en Radikal — det er Flertallet — og et Mindretal bestaaende af en Radikal, nemlig Gaardejer Lars Belling. Det bliver for det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen til, at der oparbejdes politisk et Flertal. Maa jeg spørge, hvad er det politiske Flertal da i et Menighedsraad, der er sammensat paa den Maade? Det kan i alt Fald ikke blive radikalt. Jeg ved overhovedet ikke, hvad det er, og jeg har netop gjort opmærksom paa, at der ikke ligger noget partipolitisk bag, idet jeg har fremhævet, at Mindretallet var en radikal Mand. Jeg har aldrig hverken forkættet Lars Belling eller taget ham til Indtægt, men jeg har kun gjort opmærksom paa det Faktum, at han stod, skønt radikal, i Mindretal som Modstander imod Arboe Rasmussen, hvilket turde være det stærkeste Vidnesbyrd om, at der ikke var oparbejdet noget politisk Flertal derved. Hvem er det saa, der har agiteret allerstærkest for Pastor Arboe Rasmussen derved? Det er en Moderat, en konservativ Mand. Det er Sandheden med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om, at der skulde oparbejdes et politisk Flertal, som skulde indstille ham.

Vi gaar saa videre og kommer til Biskoppen: Biskoppen skydes til Side. Hvad er Sandheden i dette Forhold? Sandheden er denne, at Biskoppen, altsaa Biskop Wegener, gav sin fulde Tilslutning til mit Forslag om Ordningen af Forholdene derved sammen med samtlige andre Biskopper i Landet. Hvem er det saa, som skubber ikke blot Biskop Wegener, men samtlige Biskopper til Side? Det er det ærede Medlems Partifæller her i Tinget, nemlig Venstre i Forbindelse med det konservative Folkeparti. De gør det, saaledes at Forslaget ikke kunde føres igennem som en almindelig Ordning, som det var anbefalet af samtlige Biskopper, men maatte indskrænkes til at blive en Ordning for dette specielle Tilfælde, men dog efter det samme Princip, som var nedlagt i Forslaget, som var tiltraadt af samtlige Biskopper. Dette er Sandheden,

og jeg spørger nu ganske roligt ærede Medlemmer: Hvad er der blevet tilbage af første Del af det ærede Medlems Artikel, som der overhovedet er Gnist af Sandhed i? Derfor hævder jeg, at de Adjektiver, jeg brugte forleden angaaende det ærede Medlems Journalistik, selv om de var tunge som Favnbrænde, dog ikke var en eneste Smule for tunge.

Jeg kommer saa til den sidste Del af Artiklen. Dér glæder det mig naturligvis i høj Grad at se, at det ærede Medlem har faaet dokumenteret gennem et Brev fra Pastor Arboe Rasmussen selv, at det er fuldstændig rigtigt, naar jeg har hævdet, at Pastor Arboe Rasmussen ikke, som paa-staaet af det ærede Medlem, to Gange har søgt sin Afsked, men faaet den nægtet. Pastor Arboe Rasmussen skriver, at han vilde foretrække at sige, „at jeg to Gange har henvendt mig til Povlsen og anmodet ham om at hjælpe mig til at faa min Afsked“. Javist, men under en forkert Forudsætning og paa en Betingelse, som ikke kunde opfyldes — under den Forudsætning nemlig, at Højesteretsdommen ikke havde givet Pastor Arboe Rasmussen Ret til at sidde som Præst i den danske Folkekirke, og paa den Betingelse, som ikke kunde opfyldes, at han vilde have en højere Pension end den normale. Det er Sandheden i denne Forbindelse, og den er jo fuldt ud konstateret af det ærede Medlem. Ogsaa gennem Brevet fra Pastor Arboe Rasmussen. At Pastor Arboe Rasmussen nu siger, at Vaalse er blevet hans Livs store Skuffelse, det er jo en rent personlig Sag. Til mig skrev han, at hans Virksomhed her — eller lad mig hellere citere ordret, hvad han skrev: „Min Virksomhed her er nu udelukkende indstillet paa at bekæmpe Materialismen og bane Vej for Gud og Aandens Verden. Jeg betragter dette som en stor Gerning, jeg skal være taknemmelig for uden at vente at se videre synlige Frugter“. At Pastor Arboe Rasmussen siger saadan, maa jo give mig den Forestilling, at det ikke er uudholdeligt for ham at sidde og arbejde derved. Han ser endogsaa sin Gerning derved som en stor Gerning, selv om han ikke skal se synlige Frugter af den. Jeg maatte derfor gaa ud fra, at min Argumentation med Hensyn til Højesteretsdommen havde været afgørende for Pastor Arboe Rasmussen, da der ikke fremkom nogen Afskedsansøgning fra ham. Derfor er det fuldt overensstemmende med Sandheden, at da Meddelelsen om hans Afsked forelaa for mig gennem Bladene, kom det mig som en Overraskelse, og jeg maatte gaa ud fra, at det var under Pres af Omstændig-